

Τοξικό Δάσος

ΤΗ ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ του δάσους της Καριόσα, μέσα στον μεσαίο από τους τρεις δακτυλίους που το αποτελούσαν, υπήρχε η λίμνη Γκαλινάλ, όπου οι μαθήτριες συνήθιζαν να κάνουν μπάνιο μετά το σχολείο.

Πιο ψηλά βρίσκονταν οι καταρράκτες και, λίγες εκατοντάδες τριλ βορειότερα, στις παρυφές του βουνού Μενόρ, ξεκινούσε ο εξωτερικός δακτύλιος του δάσους, στον οποίο δεν επιτρεπόταν η πρόσβαση στις ανήλικες φτερωτές νεράιδες νέβας.

Σε εκείνο το σημείο η βλάστηση ήταν πυκνή και θα πρόσφερε στην Τούλιπ και την παρέα της την καλύτερη κάλυψη, ώστε να μη γίνει αντιληπτή η απόπειρα να παραβούν τους κανονισμούς. Αυτή η μέρα ήταν η ιδανικότερη για κάτι τέτοιο. Ήταν η τελευταία μέρα του σχολείου. Την επομένη θα γινόταν η τελετή της Επιλογής, κατά την οποία θα τις τοποθετούσαν στα σχολεία προσανατολισμού. Η Επιλογή θα καθόριζε σε ποια κατηγορία πολιτών θα ανήκαν για το υπόλοιπο της ζωής τους. Ίσως δεν θα είχαν ποτέ ξανά την ευκαιρία να δουν από κοντά το Τοξικό Δάσος.

Η Λίατρισ έκανε ένα κοφτό νόημα στις τρεις φίλες της να κάνουν ησυχία και πέταξε σε ένα ψηλότερο κλαδί. Ύστερα από λίγο επέστρεψε.

«Δεν βλέπω καμία φρουρά στα σύνορα του Τομέα Β2 με τον Γ4», είπε.

«Πάμε τότε!» είπε ενθουσιασμένη η Τούλιπ και ανοιγόκλεισε με ανυπομονησία τα ιριδίζοντα φτερά της.

«Μισό λεπτό», είπε η Τσίκορι, βγάζοντας μια γαλάζια τούφα από το πρόσωπό της. «Δεν είμαι καθόλου σίγουρη γι' αυτό, τελικά. Αύριο είναι η μέρα της Επιλογής. Αν μας πιάσουν, θα μας τιμωρήσουν και θα μας διαγράψουν από τις υποψήφιες πολίτες πρώτης κατηγορίας».

«Δεν θα μας πιάσουν. Είναι “τυφλό” σημείο ο Τομέας Γ4 του εξωτερικού δακτυλίου. Γι' αυτό ήρθαμε από δω. Η πλαγιά του βουνού προσφέρει απόλυτη κάλυψη», είπε με βεβαιότητα η Λίατρις.

«Φαντάζομαι ότι αυτό το γνωρίζουν και οι ανθονόμοι, οπότε θα έχουν λάβει μέτρα και η περιφρούρηση θα είναι περισσότερη», είπε η Γκουένζι.

«Είχαμε πει ότι θα πάμε να δούμε τα σύνορα του δάσους, τις σας έπιασε τώρα και τις δύο;» ρώτησε η Τούλιπ την Τσίκορι και την Γκουένζι. «Εγώ θα πάω, πάντως», συμπλήρωσε ύστερα από λίγο, και τα κεχριμπαρένια μάτια της έλαμψαν.

«Θα έρθω κι εγώ. Άλλωστε, εγώ σας πρότεινα να πάμε», είπε αναστενάζοντας η Γκουένζι. «Έτσι κι αλλιώς, έχω τις λιγότερες πιθανότητες να με επιλέξουν για πολίτη πρώτης κατηγορίας και θέλω να δω έστω μία φορά από κοντά το Τοξικό Δάσος».

«Μη λες χαζομάρες», είπε η Τούλιπ. «Είσαι η πιο έξυπνη μαθήτριά της τάξης. Φυσικά και θα σε επιλέξουν».

«Οι βαθμοί του σχολείου αντιστοιχούν μόνο στο μισό των πόντων που χρειάζονται. Δεν έχω αρκετά ρος ιριδίζουσας πούδρας στα φτερά μου. Ποτέ δεν είχα. Δεν νομίζω ότι έχω πολλές

ελπίδες», διαφώνησε η Γκουένζι, αν και ήταν φανερό ότι ήλπιζε να επιλεγεί την επόμενη μέρα.

Σε λίγες ώρες οι τέσσερις φίλες θα μάθαιναν τι επιφύλασσε για αυτές η ζωή από εκεί και έπειτα. Είχαν μόλις τελειώσει το βασικό σχολείο και η μέρα της Επιλογής είχε φτάσει. Μετρούσαν πλέον έντεκα χρονικούς κύκλους¹ ζωής, και μέχρι την επόμενη πανσέληνο θα ξεκινούσαν την εκπαίδευση για τους πέντε επόμενους κύκλους σε ένα από τα τέσσερα σχολεία προσανατολισμού. Ύστερα από αυτό θα ακολουθούσαν ακόμα πέντε κύκλοι μεγαλύτερης εξειδίκευσης, ώστε στη συνέχεια να αποφοιτήσουν, ως ενήλικες πια, και να ξεκινήσουν τις καριέρες τους.

Στο τέλος κάθε σχολικού κύκλου, τη μέρα της Επιλογής, επιλέγονταν οι καλύτερες απόφοιτοι του βασικού σχολείου, οι οποίες ήταν οι μοναδικές νέβας της τάξης τους που θα μπορούσαν να ονειρευτούν ένα λαμπρό μέλλον.

Αν η Τούλιπ, η Λίατρικ, η Τσίκори και η Γκουένζι τα κατάφερναν, οι επιλογές ήταν τρεις: Να γίνουν ανθίστριες (που αποτελούσαν την αριστοκρατία της κοινωνίας και θα είχαν πρόσβαση σε οποιοδήποτε επάγγελμα μπορούσαν να φανταστούν), διαλογείς (που θα είχαν δικαίωμα στις περισσότερες διοικητικές θέσεις) ή ανθονόμοι (που θεωρούνταν κάπως κατώτερες, αλλά είχαν πρόσβαση σε θέματα ασφαλείας. Οι ανώτερες αξιωματικοί των ανθονόμων είχαν πιο πολλές ελευθερίες από τις υπόλοιπες νέβας, ακόμα και από τις ανθίστριες).

Ο ανταγωνισμός ήταν μεγάλος και οι πιθανότητες μικρές, εφόσον θα επιλέγονταν μονάχα τριάντα μαθήτριες από τις εκατόν πενήντα για τις θέσεις των τριών καλών σχολείων προσανα-

1. Ο κάθε χρονικός κύκλος είναι 2,81 χρόνια. (Σ.τ.Σ.)

τολισμού. Οι υπόλοιπες εκατόν είκοσι θα ακολουθούσαν αναγκαστικά την καριέρα των βοηθών. Όσο καλές κι αν γίνονταν στην ειδίκευσή τους, δεν θα είχαν ποτέ την ευκαιρία στη ζωή τους να ανέλθουν κοινωνικά. Επιπλέον, οι βοηθοί δεν είχαν πρόσβαση και στους τρεις δακτυλίους του δάσους της Καριόσα, αλλά σε επιλεγμένες περιοχές ανάλογα με το πόστο εργασίας τους.

Οι βοηθοί ήταν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, όπως πρόδιδε και το πράσινο σπειροειδές βραχιολίνι στο χέρι τους. Οι πολίτες πρώτης κατηγορίας φορούσαν βραχιολίνια φτιαγμένα από πολύτιμα μέταλλα – όχι ξύλινα, όπως οι βοηθοί. Χρυσά οι ανθίστριες, ασημένια οι διαλογείς και χάλκινα οι ανθονόμοι.

Η Τούλιπ, η Λίατρικ, η Τσίκορι και η Γκουένζι ήταν από τις καλύτερες μαθήτριες. Οι τρεις πρώτες είχαν άριστης ποιότητας ιριδίζουσα πούδρα στα φτερά τους, και ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα επιλεγούν για να προχωρήσουν ως πολίτες πρώτης κατηγορίας – ήταν τόσο καλές, ώστε προορίζονταν για εκπαιδευόμενες ανθίστριες. Ο γενικός κανόνας ήταν ότι, όσο πιο διάφανα και ιριδίζοντα ήταν τα φτερά, τόσο καλύτερη η ποιότητά τους. Αδιαφανή φτερά με θαμπά χρώματα δεν είχαν καμία ελπίδα.

Η ποιότητα της πούδρας τους φαινόταν επίσης από το χρώμα των μαλλιών και των ματιών τους. Τα έντονα ήταν τα καλύτερα. Συνήθως από αυτό το χαρακτηριστικό συνεπάγονταν διαφανή φτερά.

Η Τούλιπ είχε ατίθασα, καρέ, έντονα πορτοκαλιά μαλλιά που κατέληγαν σε κίτρινες άκρες. Τα μάτια της είχαν ένα ενδιαμέσο χρώμα που φώτιζε σαν κεχριμπάρι. Η Τσίκορι είχε μακριά μπλε μαλλιά με γαλάζιες άκρες, και τα μάτια της έμοιαζαν με ρουμπίνια. Η Λίατρικ είχε μοβ μαλλιά που συνήθιζε να τα πιάνει σε πλεξούδα η οποία ξεκινούσε από τις ρίζες, και τα πρά-

συνα μάτια της έλαμπαν σαν σμαράγδια. Η Γκουένζι, από την άλλη, είχε πιο απαλές αποχρώσεις. Τα μαλλιά της ήταν σομόν που κατέληγαν λευκά, και τα μάτια της ήταν λιλά σαν τον αμέθυστο.

Η Γκουένζι μπορεί να είχε πιο απαλά χρώματα και πιο μέτριας ποιότητας πούδρα, αλλά κατείχε το υψηλότερο σκορ βαθμολογίας σε οποιοδήποτε θεωρητικό μάθημα δεν σχετιζόταν με σωματική δύναμη, ταχύτητα και αντοχή. Ακόμα και σε αυτά, όμως, δεν τα πήγαινε καθόλου άσχημα. Έτσι, η Τούλιπ, τουλάχιστον, ήταν σίγουρη ότι, αν η φίλη της δεν γινόταν εκπαιδευόμενη ανθίστρια, τότε σίγουρα είχε μια θέση ανάμεσα στις διαλογείς. Από ανθονόμους και κάτω αποκλειόταν!

«Όχου, Γκουένζι, τα έχουμε ξαναπεί αυτά!» απαύδησε η Τούλιπ. «Όλες θα γίνουμε ανθίστριες. Από αύριο θα είμαστε η αφρόκρεμα του βασιλείου μας. Ξεκόλλα πια!»

«Ας' το αυτό το θέμα. Άλλωστε, συμφώνησα να έρθω στα σύνορα με το Τοξικό Δάσος», είπε η Γκουένζι.

«Κι εγώ θα έρθω», πρόσθεσε η Λίατρισ.

Η Λίατريس ήταν η πιο σοβαρή και λιγομίλητη της παρέας. Σίγουρα θα γινόταν εκπαιδευόμενη ανθίστρια. Εκτός από το ότι είχε την καλύτερης ποιότητας πούδρα στα φτερά της, είχε και το μεγαλύτερο σκορ στα αθλήματα, στην αλχημεία και στη βοτανολογία, που ήταν τρία από τα έξι προαπαιτούμενα μαθήματα για τις ανθίστριες.

Οι τρεις μικρές νέβας κοίταξαν την τέταρτη της παρέας, την Τσίκορι, που στριφογύριζε αναποφάσιστη τις μακριές γαλάζιες τούφες των μαλλιών της.

«Άντε, πάμε!» είπε τελικά κι εκείνη, και οι τρεις φίλες της χαμογέλασαν συνωμοτικά.